til Sikkerhed hos Øvrigheden, hvorefter der gives en Frist af 14 Døgn, inden Indankning behøver at finde Sted. Oversiddes nogen af disse Tidsfrister, da forfalder den tilkjendte Erstatning med mere til Inddrivning ved Udpantning, hvilken skeer i Henhold til Bestemmelserne for Inddrivning af de kongelige Skatter.

§ 5.

Findes ingen Penge i Communens Kasse og Bestyrelsen nægter at fordele Beløbet paa Yderne, da fordeler vedkommende Øvrighed selv det Beløb, som skal inddrives, i Kjøbstæderne efter den seneste Opkrævning efter Bygningsskatten, i Landcommunerne efter Hartkornet.

§ 6.

Erstatningspligten indtræder ikke, naar Skaden er forvoldt hovedsagelig ved Personer, der have sammenrottet sig paa en anden Communes Grund eller af ikke hjemforlovede Krigsfolk; i første Tilfælde falder Erstatningspligten paa den Commune, paa hvis Grund Sammenrottelsen har fundet Sted, i sidste Tilfælde paa Staten.

§ 7.

Ere flere skadelidte ved samme Begivenhed, da kunne de klage i eet Klageskrift paa Samtliges Vegne. Ligeledes skal et Erstatningskrav, som angaaer flere Communer, indbefattes i et samlet Klageskrift, der da indgives til den Øvrighedsperson, under hvis Omraade det største Krav falder.

§ 8.

Reises Tvivl mod de i Klageskriftet anførte Kjendsgjerninger, eller nærer Øvrigheden selv saadan Tvivl, da har den ufortøvet at indlede en Undersøgelse over hvad der er forefaldet, Skadens Størrelse og de øvrige med Sagen forbundne Omstændigheder. Acterne herover meddeles saavel den Skadelidte som vedkommende Commune, førend Sagen foretages i Retten. Her kunne begge Parter fremsætte Forlangende om nøiagtigere Undersøgelse, men der kan ikke fordres Vidneførsel, Edsaflæggelse eller Frigjørelse ved Ed. Dommeren samler Afgjørelsen om, hvem der ere erstatningspligtige, hvor stort Erstatningsbeløbet bør være og Procesomkostningerne i een Dom, der afsiges uden at Dommeren derved er bunden ved bestemte Beviisregler.

§ 9.

Indankning af en saadan Dom (§ 4) kan skee til den nærmest overordnede Domstol, hvis Dom bliver endelig afgjørende.

§ 10.

Den, som efter Ovenstaaende har maattet udrede Erstatning, har igjen sit fulde Krav mod den eller dem, som have afstedkommet Skaden, herunder indbefattet alle dem, der have deeltaget i og frivillig været tilstede ved Sammenrottelsen eller Opløbet, hvilke svare Een for Alle og Alle for Een.